

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 208.

Ottende Session.

55de Møde.

Tirsdagen den 17de Februar

(Forts.)

Indenrigsministeren (forts.): Det tilføies, at det tværtimod ikke skal være tilladt, uden Bondens Vinde, at stille ham ved Noget af det, han har i Fæste og Brug, men herfra undtages det Tilfælde, naar Jordbrottien finder Noget af Bondens fæstede Grund beqvemt til Skovs Fredning og Oppløsning, i hvilket Tilfælde dog Amtmanden og Landvæsens-Commissairerne først skulle bedømme, om Gaarden kunde blive fuldkommen tilstrækkelig til en Gaardmands Families Underholdning, uagtet det Stykke Jord, som Huusbonden vil anvende til Skovdyrkning, blev den frastilt, og naar det befandt, at den kunde taale det, skulle de derefter bestemme den Godtgjørelse, som Fæsteren derfor bør tillægges, enten i Penge, anden Jord eller ved Vortrydning af saamegen Skov paa et andet beqvemt Sted, hvor Fæsteren har Brug, at han derved kan blive skadesløs. Tværtimod skal det strengelig være forbudt, at saadan til Skovs Oppløsning fra Bøndergaardene indtagne Grund nogenstunde maa komme under Hovedgaarden. Naar dette nu sættes i Forbindelse med den Bestemmelse, som findes i Begyndelsen af samme Forordning, saa er det efter Forholdets Væsenlighed vistnok meget sjældent, at denne Bestemmelse er kommen til Anvendelse; ikke desto mindre skal jeg erkjende, at den virkelig kan blive brugt paa en generende og uhyggelig Maade. Men man kan ikke drage nogen Slutning fra saadanne ganske specielle og aldeles exceptionelle Tilfælde, og

man har efter de Oplysninger, jeg, som sagt, har stræbt at erholde, ikke kunnet nævne mig mere end et Par enkelte Tilfælde, jeg tror tre, hvor denne Bestemmelse er bleven anvendt. Jeg siger altsaa, at jeg, naar Bestemmelsen ikke rammer de nærværende Fæstecontracter; men derimod kun de fremtidige, ikke kunde finde mig opfordret til at gjøre nogen Indvending imod, om man ved ny Lov vilde have en saadan extraordinair Ret, som den, der findes i Loven af 8de Juni 1787, til at bryde en bestaaende Contract, men derimod maa jeg tilstaae, at jeg ikke af den ærede Forslagsstiller har hørt nogen Grund, som i mine Dine viser, at der er tilstrækkelig Opfordring til aldeles at fravige det i vor Lovgivning nedlagte Princip, hvorefter Skovopløsningen skal lettes og fremmes paa den Maade, som Lovgivningen nu tilstøder under nærmere fastsatte Bestemmelser. Jeg har ganske vist hørt, at den ærede Rigsdagsmand har gjort opmærksom paa, at der ifølge disse Bestemmelser er blevet unddraget et større eller mindre Omfang af Jord fra den almindelige Vortfæstning; men dette alene er ikke i og for sig tilstrækkeligt til at klare Sagen. Jorden kan jo ogsaa paa anden Maade undrages den strenge Fæstetvang. De 30,000 Tdr. Hartkorn, som i de sidste Aar ere gaaede over til Selvelenddom, ere jo ogsaa blevene unddragne Fæstetvungen, saa dette, at Fæstetjord, ifølge Bestemmelserne om at fremme Skovs Oppløsning og Fredning, kan blive og er bleven Fæstetpligten unddraget, ikke er tilstrækkeligt til at klare Spørgsmaalet og vise, at disse Bestemmelser bør ophæves. Man maa nødvendigviis komme ind paa en nærmere Betragtning af vore Forhold med Hensyn til Skovvæse-